

Telegraful R

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMÂNAL

Abonamentul:

Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nerancate s' refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor

m. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Hristos pătimeste cu noi

Suferința este o tovarășe nedespartită a vieții omenești. Este umbra spirituală a existenței noastre. N'au fost pe pământ ochi omenești cari să nu plângă sau cel puțin să nu se în-negureze adeseori de o durere sau de alta.

Uneori însă suferința este atât de densă, atât de multă, încât formează tonul fundamental al acestei minunate melodii care e viața noastră. Un asemenea răstimp trăiește azi cea mai mare parte din omenire și împreună cu ea neamul nostru.

Mintea omenească a căutat să-și ușureze suferința prin diferitele explicații ce i le-a dat și prin diferitele rosturi ce i le-a găsit. Dar numai creștinismul i-a dat explicația satisfăcătoare și a știut-o face cel mai ușor de suportat.

Nu ne gândim să reamintim aici cauza pentru care, după concepția creștină, trebuie să avem în viață năcazuri.

Vrem să ne oprim numai asupra unui însemnat moment prin care credința creștină știe să ușureze suferința omului.

Este vorba despre participarea Domnului Iisus Hristos la pătimirile fiecărui om. Geniul religios al lui Pascal e exprimat în chip impresionant acest adevăr când a spus că: «Iisus va fi în agonie până la sfârșitul lumii». Iar sfântul Maxim Mărturisitorul interpretează înfricoșata realitate a continuității jertfei de pe Golgota pe altarul bisericilor prin cuvintele: «Până la sfârșitul lumii pătimeste tainic pururea pentru bunătatea Sa, după analogie cu suferința aflătoare în fiecare» (Migne, P. G. 91, 713).

Intrucât constituie faptul împreunei pătimi a lui Hristos cu fiecare din noi, o ușurare a suferinței noastre?

Cine nu a experiat cât de multă ușurare ne aduce în durerile pe cari le încercăm, participarea sinceră și reală a vre-unui semen? Indiferența și neînțelegerea totală a lumii înconjurătoare la suferința noastră, ne revoltă și ne face să simțim până la paroxism intensitatea durerii noastre. Un cuvânt de înțelegere, o privire miloasă are pentru năcazul sau durerea noastră un efect asemănător cu cel al unt-de-lemnului turnat pe o rană. În simțirea durerii sau a strâmtorării noastre se amestecă ca o căldură binefăcătoare, bucuria că participă la ea un semen al nostru. Precum anumite materii lipite pe o rană trupească alină durerea, așa simțim sufletul semenului învăluind ca o suflare dulce rănilor și nodurile noastre lăuntrice, muind ascuțitul durerii.

Dacă un cuvânt bun, o privire înțelegătoare trecătoare are asemenea efect alinător asupra pătimirii noastre, cu cât mai mare nu va fi acest efect când cineva suferă statornic și adânc pentru suferința noastră? Atâta ne înduioșează acest fapt încât uităm de suferința noastră, născându-se în noi,

la rândul nostru, mila pentru cel ce suferă așa de mult pentru noi. Ni se pare că acela socotește că suferința noastră este mai mare decât e în realitate și deci el a întrecut în suferința lui compătimitoare suferința noastră și ne grăbim a-i micșora suferința lui cea pentru noi, asigurându-l că nu suferim atât de mult. Este o întrecere de grijă duioasă ce o acordă fiecare din acești doi celuilalt, uitând de sine și de suferința sa, ca amândoi să se simtă scăldați într-o baie de iubire reciprocă, de abnegație și de puritate.

Nu cunoaștem și nu vom cunoaște niciodată taina raporturilor dintre suflete, pe ce se bazează putința unei astfel de apropiere, de intimități și de intercomunicări între ele. Dar fapt este că există o astfel de intercomunicare, fapt e că își pot trece dela unul la altul poverile, durerile și bucuriile, poate unul să simtă pătrunzând în lăuntrul său pe celălalt.

Aceasta ne ajunge ca să înțelegem cum poate suferi real și Iisus suferințele noastre și cum suferința Lui pentru noi ne ușurează suferințele noastre. El este om ca și noi, capabil să simtă toate ale noastre. Faptul că acest om e Dumnezeu, că însuși Dumnezeu s'a coborât până la a-și însuși capacitatea de participare la condiția noastră umană nu face decât să ne înduioșeze și mai mult și să ne asigure că sensibilitatea lui Iisus este deosebit de gingașe, sesizând durerile tuturor și trăindu-le pătrunzător pe toate. Iisus e nu numai un om oarecare, cu facultățile spirituale tocite de păcatul egoismului și al materialității, ci Omul înălțat la cea mai desăvârșită expresie a Sa, cu puterile sufletești penetrante ca cele mai fine tentacule. Dacă omul e făcut să cunoască, să înțeleagă, să înțeleagă nu teoretic, ci existențial, pe semenii săi, împovărându-se de trăirea tuturor experiențelor lor, Iisus este Omul culminant, Omul desăvârșit în această privință. El e aproape de toți, sesizează cu finețe supremă ceea ce este în toți și participă generos — deci fără de păcat — la vibrațiile tuturor inimilor. El «urmărește — zice tot Sfântul Maxim Mărturisitorul — în toate zilele pe toți cei ce se vor mântui, pentru a-i cuceri» (Migne, 90, 17).

Omenitatea Sa este un filtru universal prin care absoarbe suferința tuturor, ușurând-o. Iar prin omenitatea Sa însuși dumnezeirea suge suferința omenească înecând-o și topind-o în sânul dragostei Sale fără de limită.

Și prin ce poate fi atras cineva mai mult decât prin participarea la suferința lui? Când iai parte la durerea lui, nu-i absorbi numai durerea, ci și pe el însuși cu toată ființa. Prin Iisus Hristos omenirea care crede este atrasă în raza dumnezeirii, unde se

purifică și crește în duh, prin participare la valorile dumnezeiești, la tot ceea ce izvorăște din Dumnezeu. Aceasta e calea îndumnezeirii, calea spre ospățul spiritual comun, calea spre Viață. Înălțarea acestora se face prin Duhul dumnezeesc, care face drumul dela Dumnezeu la noi și dela noi la Dumnezeu, care ne dă în forme împărtășibile și tot mai sporite valorile eterne ale dumnezeirii, care ni le asimilează treptat.

E de dorit să nu mai avem năcazuri? Dar atunci Hristos n'ar suferi cu noi, n'ar plânge pentru noi, n'ar

sta în această duioasă relație cu noi. Dacă n'am suferi, n'am cunoaște cea mai dulce bucurie, aceea a participării lui Hristos la suferința noastră. Am fi în afară de universală comunitate dintre Hristos și cei pentru cari pătimeste. Cine nu are și pe umerii săi jugul universal «blând și ușor» al crucii, al suferinții colective, cine nu participă la acest destin de amar al omenirii, nu-și simte sufletul sub adierea mângâitoare a dragostei lui Hristos.

D. STĂNILOAE

Dinamismul creator al istoriei

Titanica încordare și efort pe care o depune omenirea în actualul războiu, ne îmbie stăruitor preocuparea de problema dinamismului creator al istoriei. În esența ei, istoria e viață, progres și trudă neodihnită a omului de a-și făuri destinul în luptă crâncenă cu toate piedecile și vitregiile vremilor. Ținta ei supremă este săltarea în supraistorie sau veșnicie prin împlinirea totală a omului în Dumnezeu. Ori, chiar o superficială ochire asupra aspectelor fundamentale ale actualului războiu, ne duce la concluzia că războiul actual — deși este cea mai gigantică încordare cunoscută de istorie — e departe de a da un randament istoric proporțional cu imensa consumare a omenirii în văpaia lui. Dimpotrivă, până acum seamănă în lume numai sângerare, pustiire și moarte.

Desigur, războiul actual — deși se deslănțue de atâta vreme — prezintă încă multe necunoscute și n'avem până acum perspectiva de timp necesară aprecierii lui juste și definitive. El este încă un iureș gigantic în declanșare, care ne angajează așa de mult în vârtejul lui, încât n'avem nici liniștea necesară vederii lui adecvate. În plus, tainele Proniei divine în istorie nu pot fi pătrunse de mintea omului, oricât de mult s'ar strădui în acest scop. Deaceia n'avem pretenția de a rosti o sentință deplin adecvată și definitivă asupra lui. Totuși putem să ne încumetăm a ne pronunța asupra linilor mari, în lăuntrul cărora se desfășoară și definește acest războiu.

Și cel mai puțin abil scrutător al evenimentelor ce se deapănă sub ochii noștri, poate sesiza uriașa deslănțuire de forțe în actualul războiu. Tot ceea ce a putut pregăti mai abil și mai eficace tehnica cea mai progresată, tot ceea ce reprezintă apogeul civilizației veacului, se pune azi în acțiune. Alături de opintirea tehnică, se desfășoară colaborarea celei mai intense propagande diplomatice. Am putea spune că întreg omul: cu trupul și sufletul său, e angajat total în acest războiu. Cu alte cuvinte, desfășurarea și consumarea de forțe n'are termen de comparații cu alt războiu, în ceea ce privește imensitatea ei. Și totuși puțin

a adus până acum acest războiu, în afară de suferință, pustiire și moarte.

Ar putea obiecta cineva că războiul în general, prin însăși firea sa, include în sine în mod inerent ceva negativ și distructiv. E drept, însă războiul poate avea exclusiv acest aspect numai atunci, când e prea puțin prezentă activ în el mâna pronietoare a lui Dumnezeu, care și din rău face instrument de promovare a binelui și fericirii. Firește, ar fi o greșală de neiertat să spunem că Dumnezeu este cu totul absent în actualul războiu. Am susține cu accasta teza deistă, care neagă realitatea Providenței divine în lume și în istorie. Dar nu e tot una în ce măsură și în ce chip e prezentă puterea lui Dumnezeu în desfășurarea unui războiu. Căci mersul unui războiu și rezultatul său final tocmai de aceasta depinde în primul rând.

Afirmația de mai sus ne-o va lămurii și justifica o scurtă considerație asupra factorilor constitutivi ai dinamismului creator al istoriei. Dinamismul creator al strădaniei istorice rezidă în însăși factorii constitutivi ai istoriei. Factorul primordial al istoriei este Dumnezeu, care prin creație și providență face posibilă constituirea istoriei și viața ei. Al doilea loc în constituirea istoriei îl deține omul, fără de care istoria n'ar fi posibilă și nici n'ar avea sens. În fine, al treilea element constitutiv al istoriei este cosmosul, care servește istoriei nu numai de arenă ci și de instrument de obiectivare a produselor spiritului creator de istorie. În desfășurarea ei, istoria este o tainică interferență de forțe creatoare divino-umane, care se întruchiează în fapte concrete numai prin mijlocirea materiei microcosmosului și cosmonului, ca instrument de concretizare obiectivă a creației spirituale.

Dacă elementul constitutiv primordial al istoriei este Dumnezeu, atunci factorul de primul rang al dinamismului creator al istoriei îl constituie Cerul. Iar factorul al doilea al dinamice istorice este omul. Dar în toată complexitatea dinamismului istoric, are rol și importanță considerabilă și cosmosul, care determină și definește în largă măsură desfășurarea acestui dinamism. Locul de frunte în dinamica

istoriei îl deține *spiritul*, singurul în stare să creieze și diriguiască istoria spre ținta ei autentică.

Din cele mai sus precizate, rezultă clar că *taina dinamismului creator de istorie constă în conlucrarea cea mai armonioasă și intimă dintre Cer și om*, împreună cu punerea spiritului pe primul plan în efortul istoric. Tiparul pe care trebuie să se toarne această sinergie divino-umană, este făgașul pe care-l trasează Pronia divină în planul istoriei, hărăzind fiecărui neam nu numai destinul său istoric ci și oferind totodată toate mijloacele necesare realizării acestuia. Taina de nepătruns a Proniei divine în inima istoriei, ne face imposibilă precizarea de detalii în această privință. Principalul e însă că putem ști că cea mai roditoare *trudă istorică este aceea care se desfășoară strict pe făgașul indicat de destinul istoric al fiecărei nații și care-i miruită de sus cu rodire divină*. Pe de altă parte, cea mai zadarnică opintire istorică este cea lipsită de aceste două elemente. Căci ocolirea liniilor trasate de Pronie în arena istorică, echivalează cu ridicarea împotriva ordinii puse de Creator în lume, care se răsună dela sine prin pervertirea firii lucrurilor, care are de consecință schimonosirea istoriei și negativismul distructiv al dinamismului său.

La lumina acestor considerațiuni, putem afla ușor cauza disproporționalului randament pe care l-a dat opintirea de până acum a războiului actual. După cum spuneam de curând, chipul actual al lumii poartă în structura sa stigmatul blestemat al demonizării celei mai cumplite. Și cele mai multe din forțele angajate în văpaia războiului, au uitat cum se scrie istoria creatoare. Demonizarea nu numai că le-a făcut să-și uite destinul lor autentic și le-a pervertit puterea de creație în putere de distrugere, ci le-a ridicat împotriva Cerului. Printr-o atare atitudine, au mîniat și închis Cerul, care nu participă la titanica lor muncă Sisif decât în măsura și modul cel mai minimal, pe care-l include în sine inerent Pronia divină în istorie: *îngăduirea — nu susținerea și aprobarea! — desfășurării cataclismului apocaliptic al acestor forțe*. În consecință, aproape întreaga imensă consumare de forțe din actualul război, nu-i fecundată de sus cu mirul suprafiresc al rodirii, elementul primordial al dinamismului creator de istorie. Căci atitudinea amintitelor forțe nu-i numai

ocolire a făgașului care duce la productivitatea istorică, ci ceva mult mai grav: *pervertirea a însuși destinului lor și cu aceasta însăși pervertirea istoriei*. Nu e numai o istorie trudită fără binecuvântarea Cerului, ci e cea mai de-căzută schimonosire a strădaniei umane în istorie. De aceea, nu-i deloc de mirare că războiul actual seamănă nu-mai sîngerare, suferință, pustiire și moarte.

Credem că această pustiire și baie de sânge și suferință o va îngădui Dumnezeu până atunci, când ea va atinge gradul unei adânci *sguduirii stihiale* a întregii lumi, care în fața unui morman nesfârșit de ruine va mărturisii cu convingere și căldură: *În adevăr, fără de Dumnezeu nu putem face nimic!* Pentru a-și reaminti adevărul, că istoria nu se scrie cu ochii injectați și cu pumnii încheștați de ură și revoltă împotriva Cerului, ci cu inima aplecată smerit la poalele Majestății lui Dumnezeu și deschisă spre revărsarea binecuvântării Sale asupra sudorilor de trudă ale opintirilor spre mai bine ale omenirii.

Preot Dr. CORNELIU SÂRBUR

Alegere de protopop

În ziua de 29 Mai a. c. s'a ținut alegerea de protopop pentru protopopiatul Dobrei; devenit vacant în urma pensionării P. C. Sale Pr. Iosif Morariu. Actul alegerii a fost condus de către P. C. Sa Pr. Consilier arhiepiscopesc Dr. Spiridon Cîndea.

Cu o însuflețire rară și cu unanimitate voturi alegătorii au ales de conducător al protopopiatului Dobrei pe vrednicul preot Alexandru Florea.

Noul ales face parte din generația tânără, neavînd încă vârsta de patruzeci ani. Ca preot al parohiei Vlădeni, din protopopiatul Olt, s'a distins prin activitate duhovnicească, pastorală, culturală, etc., ceea ce l-a impus atențiunii I. P. S. Sale Arhiepiscopului și Mitropolitului nostru Nicolae, precum și altor autorități civile și militare.

Dorim noului ales sănătate deplină și puteri de muncă, pentru ca vreme îndelungată să păstorească cu vrednicie și cu îmbelșugate roduri duhovnicești pe preoții și credincioșii, care l-au ales ca să le fie părinte, frate mai mare, povăzuitor și ajutor în lupta care se poartă pentru mîntuirea sufletelor!

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae în mijlocul preoțimii brașovene

După dureroasele evenimente ale bombardării Brașovului din ziua de Paști și dela 6 Mai a. c. preoțimea din acest protopopiat a petrecut o zi de reconfortanță întărire în misiunea pastorală, avînd în mijlocul ei pe Părintele sufleteș, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

I. P. Sf. Sa a mai cercetat Brașovul după bombardament. În una din săptămânile trecute a cercetat personal cartierele lovite de prăpădul bombelor, iar pentru ziua de 1 Iunie a venit în mijlocul preoțimii din protopopiat, analizînd într-o pătrunzătoare și luminoasă vorbire momentul istoric prin care trece neamul și imperati-vele pastorale ce se impun preoțimii în aceste vremi.

Vom reda, după sumare note, câteva din ideile acestei înălțătoare vorbiri:

«Am venit în mijlocul preoțimii, a spus I. P. Sf. Sa, pentru că socotesc aceste întâlniri ca pe un puternic izvor de întărire sufletească în aceste vremuri. Oricît de apăsătoare ar fi ele, preoțimea trebuie să-și poarte sufletul tare, inima înălțată, voința întărită și mintea luminată. Preoțimea mai mult ca oricare categorie, pentru că ea stă mai mult în legătură cu izvoarele de putere ce vin de dincolo de lumea aceasta...

Noi suntem ostași în vîltoarele acestui război cu conștiința împăcată și-l purtăm cu conștiința curată că nu l-am provocat și nu l-am dorit. E mare lucru ca un popor să poarte război cu o conștiință curată ca a poporului nostru.

Totuși nici noi și nici un alt popor nu se poate sustrage de la vina acestui război.

Un efect atât de general și de cumplit nu se poate explica prin vina unuia sau altuia dintre conducători.

Trebuie să ne dăm seama că suntem cu toții vinovați de izbucnirea acestui război, pentru că omenirea s'a depărtat prea mult de voia lui Dumnezeu.

De la o vreme încoace oamenii au făurit tot felul de planuri, au întocmit tot felul de programe, dar toate acestea s'au depărtat de adevărul și cel mai larg program de viață, acela de a pune în armonie voința omului cu voința lui Dumnezeu. Civilizația a cunoscut un progres tehnic mare. Dar progresul moral n'a fost în pas cu civilizația. În ceea ce privește calitatea morală a sufletului suntem departe de idealul înfățișat de Mîntuitorul.

Suferințele și încercările prin care ne este dat să trecem sunt ca un glas de întoarcere către Dumnezeu, de convertire și de așezare a vieții în alvia principiilor evanghelice.

I. P. Sf. Sa nu a ocolit să spună că pot să vină vremuri și mai aspre. Cu toate acestea noi trebuie să ne păstrăm curajul și credința neîmpuținată în Dumnezeu și în biruința Neamului nostru. Avem temeiuri puternice care ne fac să credem cu tărie că vom ajunge la împlinirea dorințelor și idealurilor noastre.

Privind cursul istoriei, continuă I. P. Sf. Sa, observăm că neamul nostru se află în linia evoluției ei firești.

Veacul al XIX a fost veacul liberalismului individualist. A fost necesară și această epocă ca să se treacă de la oprirea libertății din veacurile anterioare. Dar în numele liberalismului s'au făcut abuzuri.

Veacul nostru ce caracterizează prin întoarcere spre un liberalism pus în serviciul colectivității. Evoluția istoriei merge de la liberalismul individualist spre liberalismul națiunilor, spre afirmarea libertății popoarelor.

În alvia acestei evoluții ce desfășoară istoria noastră. Aspirațiile noastre se găsesc în aceste alvii și nu împotriva acestei firești dezvoltări istorice, cum se găsesc vecinii noștri de la apus, care vor să întoarcă cursul istoriei spre începuturile robiei.

Noi suntem în acord cu desfășurarea istoriei, prin toate idealurile, aspirațiile și prin lupta noastră. Noi vrem pămîntul și libertatea neamului. Această evoluție normală, logică, a istoriei poate fi suprimată un timp oarecare, dar nimeni nu poate opri cursul istoriei și nu-l poate întoarce înapoi.

În partea ultimă a vorbirii, I. P. Sf. Sa a arătat ce probleme pastorale se impun preoțimii în aceste timpuri, stăruind mai ales asupra cazului special de pastorală a muncitorilor sinistrați. A îndemnat preoțimea să fie în o cât mai permanentă legătură cu poporul, să-i păstreze sufletul întreg, să-l mîngăie și să-l ajute, organizînd o operă de asistență socială a bisericii pentru sinistrați.

Pentru ajutorarea sinistraților dela Brașov, I. P. S. Sa a dat suma de 120 mii lei.

La sfârșit p. Dr. N. Sînghe aduce recunoștințe mulțumiri I. P. S. Sale pentru dragostea părintească și pentru mîngăierea ce a adus-o preoțimii brașovene în aceste vremuri de cumplite tulburări și neliniști între popoare. C.

FOIȘOARA

Nr. 4272 Bis.

EXPUNERE DE MOTIVE

Onorată Adunare Eparhială,

Organizarea tinerimii pornită din Arhiepiscopia noastră e pe cale de răspîndire azi nu numai în cuprinsul Mitropoliei ardelenice ci și în alte eparhii ale Bisericii noastre ortodoxe din România.

Societatea „Sfântul Gheorghe” a tinerimii adulte ortodoxe române cucerește pretutindenea membrii cu chemarea sa:

1. Îngrijirea vieții sufletești a tinerimii.
2. Lămurirea rostului Bisericii, a așezămintelor ei și legarea sufletească a tinerimii de Biserică și de bunurile sale duhovnicești.
3. Îndrumarea tinerimii spre cunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu, spre zidirea și întărirea sufletească prin împărțirea cu sfințele Taine și spre paza rînduieților bisericești.
4. Încurajarea tinerilor mai bine înzestrați sufletește și sprijinirea firilor mai întreprinzătoare.
5. Desăvîrșirea darurilor sufletești ale tinerimii cinstirea bunurilor noastre strămoșești și folosirea lor la îndreptarea neajunsurilor obștești de azi.

6. Dezvoltarea grijii pentru lucrarea de binefacere și ajutorare a Bisericii și pentru lupta ei de a dobîndi cele veșnice prin mijloace vremelnice.

7. Și peste tot sportirea cuviinței în purtare, a înțelepciunii în muncă și a disprețului pentru ce este necurat.

Atrasă de această chemare tinerimea satelor noastre luptă sub steagul „Sfântului Gheorghe” pentru biruirea păcatului și rodirea virtuții.

Tinerimea orașelor noastre, mai ales cea școlară, încă îmbrățișează această Societate, descoperind în ea vatra binecuvîntată, la care-și poate încerca trăinicia cunoștințelor câștigate în școală.

Organizarea acestei tinerimi fiind stăruitor cerută de împrejurările de azi, am simțit trebuința întregirii Articolului 12 din Statut, cu rînduiri potrivite.

Avem onoare a prezenta Statutul Societății „Sfântul Gheorghe” a tinerimii adulte ortodoxe române, revizuit.

Vă rugăm să binevoiți a-i da aprobarea.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 11 Aprilie 1944.

Dr. Nicolae Bălan

arhiepiscop și mitropolit

Alexandru Popa
secretar

Aurel Nanu
consilier referent

Adunarea eparhială a votat Statutul în forma prezentă la 23 Aprilie 1944.

STATUTUL

SOCIETĂȚII „SF. GHEORGHE”, A Tinerimii ADULTE ORTODOXE ROMANE

CAP. I.

Numele și scopul Societății

ART. 1. În baza art. 26 și completat cu art. 38 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, se înființează Societatea „Sf. Gheorghe” a tinerimii adulte ortodoxe române din comuna . . .

ART. 2. Scopul Societății este:

A se îngriji de dezvoltarea vieții religioase-morale-culturale, sociale, naționale, patriotice și cetățenești a membrilor săi.

CAP. II.

Mijloacele

ART. 3. Mijloacele pentru atingerea scopului fixat sunt:

1. Cercetarea regulată a bisericii.
2. Mărturisirea și cuminerea cel puțin odată pe an, în sf. Păresimi.
3. Păznuirea Duminecii de consacrare (Vezi circulara Nr. 11.116/1929).
4. Înființarea de coruri și fanfare.
5. Citirea Sfintei Scripturi și a altor cărți religioase.
- Fiecare membru va avea Noul Testament și cartea sa de rugăciuni.
6. Participarea la cursul de catehizare dela vecerniile din Dumineci și sîrbători.

7. Participarea la conferințele religioase și culturale.

8. Păznuirea sărbătorilor naționale și cultivarea datinelor și obiceiurilor populare (colindători, crai, călușeri) în legătură cu sărbătorile religioase și naționale.

9. Cinstirea memoriei eroilor naționali și îngrijirea mormintelor acelora.

10. Păstrarea în bună regulă a cimiterului și îngrijirea plantațiilor din jurul bisericii.

11. Abonarea și citirea de gazete și cărți bune, de cuprins instructiv și educativ.

12. Aranjarea de șezători culturale cu declamări, cântări, teatru și joc.

13. Reglementarea jocului și preferențelor tinerimii.

14. Combaterea luxului și alcoolismului, a jocurilor de noroc și a altor obiceiuri și năravuri rele.

15. Dezvoltarea simțului de cruțare și dedarea la economii.

16. Sprijinirea acțiunilor filantropice și de ajutorare creștinească.

17. Intovărișirea pentru îndeplinirea de lucrări în comun pe seama celor săraci și neajutorați.

18. Formarea unei echipe de pompieri sub conducerea unui comandant.

19. Obișnuirea tinerimii cu călătoria și aranjarea excursiilor instructive în regiuni și localități istorice și cunoașterea bogățiilor țării.

20. Deșteptarea interesului pentru in-

Sfințirea provizorie a bisericii din Șeica-mare

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt pentru obștea credincioasă din Șeica-mare, jud. Târnava-mare, a avut o în-doită însemnătate. În locul vechei biserice, care aproape un veac și jumătate a fost scut și apărare, astăzi se înalță o altă biserică, zidită din dragoste, credința și jertfelnicia acestui popor credincios, prin stăruința preotului C. Marcu, care a păstorit mai în urmă și prin râvna părintelui C. Păcurariu, care în prezent e conducătorul spiritual al obștei din această parohie.

Ziua sfințirii provizorie la praznicul Rusaliilor nu era posibilă fără contribuția generoasă a Direcțiunii generale P. T. T., prin larga înțelegere, prin dragostea și credința dlui general Gh. Teodorăscu, care a dispus întregirea lucrărilor necesare, ca acest mare lăcaș să poată fi predat destinațiunii sale și până la sfințirea arhierescă prin I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae.

P. C. Sa prot. E. Cioran, cons. mitropolitan, ca delegat al I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, cu împreună lucrare p. prot. I. Crăciun dela Mediaș și a preotului local C. Păcurariu, potrivit orânduielilor prescise, a predat destinațiunii sale noua biserică. Au luat parte, pe lângă credincioșii bisericii, premilitarii, elevii școlii, autoritățile comunale, reprezentanții bisericii ev. luth. și peste trei sute de funcționari ai Direcțiunii gen. P. T. T. în frunte cu dl general Gh. Teodorăscu cu dna, subdirectorii C. Ștefănescu, Gârdu, ș. a.

Răspunsurile la sf. Liturgie și slujbele prescise le-a dat minunatul cor mixt al Dir. gen. P. T. T. de sub conducerea dlui prof. Niculescu-Găina, spre marea mulțumire a celor ce au participat la acest act solemn.

Predica ocazională a fost rostită de p. cons. E. Cioran. Au mai rostit cuvântări prot. I. Crăciun, iar preotul C. Păcurariu a făcut o scurtă dare de seamă despre zidirea bisericii cu marii ei binefăcători.

Urmându-se cu aceeași râvnă ca și până acum, cu larga înțelegere de care a dat dovadă, prin fapte, dl general Gh. Teodorăscu, căruia îi exprimăm din nou mulțumirile noastre pentru soliciținea D-sale, — această frumoasă biserică, cu întregirile necesare, va fi în curând sfințită cu slujbă arhierescă prin I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae.

Reportaj dela M. St. M., Nr. 88—1944

Un episcop slovac despre bolșevici

Cu fiecare zi ce trece ne sosesc tot mai multe mărturii asupra groazei cu care populația, din teritoriile amenințate, fuge din calea bolșevicilor

Cu fiecare zi în sufletul popoarelor, din frontul contra bolșevismului, ia forme tot mai precise convingerea că armata roșie aduce cu ea moartea și prăpădul. Ziarele din toată lumea au publicat de nenumerate ori reportajii și fotografiile, arătând cu amănunte și cu documente a căror greutate spulberă orice îndoială, înspăimântătoare masacre și asasinat pe care bolșevicii le-au presărat pretutindeni, prin satele și orașele care au avut nenorocul să cadă sub vremelnica lor stăpânire.

De altfel turibunda campanie moscovită de propagandă prin radio și presă, care încearcă să convingă popoarele vecine că înaintarea armatelor lui Stalin pe teritoriul lor le va aduce pace, libertate și belșug, își găsește cea mai potrivită explicație tocmai în faptul că însuși conducerea sovietică își dă seama cât de răspândită este în Europa faima bolșevicilor de sângeroși tirani. Câtă crezare dă însă lumea propagandei lor, vin să dovedească declarațiile făcute de curând de către monseniorul slovac Jan Malec, sosit la Pressburg din Rădăuți, unde a activat de 26 ani.

„Din 18.000 locuitori ai orașului Rădăuți, — spune clericul slovac — numai 3.000 au rămas sub ocupația rusă. Toată lumea fugea îngrozită din calea bolșevicilor, care înaintau jefuind și ucigând populația în calea lor. Este de neînchipuit cruzimea sovieticilor. Din locuitorii rămași au fost împușcați toți cei care nu au putut dovedi că au colaborat cu partizanii. N. K. V. D-ul a instituit pretutindeni regimul de teroare.

Și monseniorul încheie: „Ce n-au făcut românii în 20 de ani, au făcut bolșevicii în 12 luni. În această perioadă majoritatea populației a devenit antibolșevică, datorită experienței pe propria piele”.

Este spovedania unei înalte fețe bisericăști, care o viață întreagă n'a făcut decât să mărturisească cuvântul Domnului, din ușa altarului. Ea vine ca o pecetie grea care înveștește cu prestigiul adevărului documentele de care vorbeam mai sus. De altfel zecile și sutele de mii de români basarabeni

ucrainieni, ruteni și cazaci care și-au oprit refugiul în casele noastre, ale celor din Muntenia și Oltenia, repetă înspăimântați aceleași mărturisiri cinstite ale monseniorului Jan Malec.

De aceea, acum mai mult ca oricând, să ne legăm pe jertfele strămoșilor, că nu vom lăsa din mână armele, până ce nu vom răpune pentru veșnicie balaurul bolșevic. Și-l vom răpune. Ne stau

chezășie răsunătoarele biruințe românești de azi și de totdeauna, și sântem alături de cea mai bravă și puternică armată a timpurilor: armata germană.

Cu inimile bătând în același ritm cu sufletele aprinse de același ideal, soldatul român și cel german continuă umăr la umăr să se bată, cu încredere crescândă în izbânda dreptății.

TABLOUL

preoților evacuați din teritoriile ocupate vremelnic de inamic și repartizați cu serviciul la parohiile din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

A) Din Basarabia

1. Părintele Galupa Vladimir din Săseni—Orhei la Tilișca—Sibiu.
2. Porubim Polieuct din Brădicea—Orhei la Tălmăciu—Sibiu.
3. Velicu Gheorghe din Desghinge—Tighina la Jibart—Târn.-Mare.
4. Rusu Teodósie din Crâsnășeni—Orhei la Apoldul-de-jos—Sibiu.
5. Ganța Simion din Hoginești—Orhei la Panc—Hunedoara.
6. Pancu Ioan din Iudărăni—Orhei la Balșa—Hunedoara.
7. Diacon Anatolie Lefter dela Biserica catedrală—Orhei la Făgăraș I.
8. Părintele Pasencu Dumitru din Vulcănești—Cahul la Scorei—Făgăraș.
9. Diacon Tomencu Pavel dela Bis. Sf. Nicolae—Orhei la Gușterița—Sibiu.
10. Părintele Plămădeală Nic. din Pugoceni—Tighina la Grid-Costești—Huned.
11. Porubim Alexandru din Cobălea—Orhei la Topârcea—Sibiu.
12. Scurtu Serafim din Ivancea—Orhei la Cisuădie—Sibiu.
13. Pistru Chiril dela Biserica catedrală—Orhei la Sadu—Sibiu.
14. Dobre Teodor din Pereni—Orhei la Aciliu—Sibiu.
15. Siceanu Apolinarie din Ghetlova—Orhei la Ghijasa-de-jos—Sibiu.
16. Macoveiu Serafim din Chiperceni—Orhei la Săcărâmb—Huned.
17. Costache Zaharie din Bogzești—Orhei la Loamneș—Sibiu.
18. Mihăescu Gheorghe din Obreja-nouă—Bălți la Richișul—Târn.-mare.
19. Banaru Gheorghe din Volocineț—Sorooca la Beclean—Făgăraș.
20. Postolache Valeriu din Tg.-Briceni—Hotin la Dridif—Făgăraș.
21. Diomid Pali din Lipcenii—Orhei la Barcan—Brașov.
22. Porfirie Epureanu din Căzănești—Orhei la Apoldul-de-jos—Sibiu.
23. Iacob Budescu din Butuceni—Orhei la Bătrâna—Hunedoara.
24. Vladimir Rodideal din Sărcova—Orhei la Sebeșul-de-sus—Sibiu.
25. Andrei Marinescu din Horodigle—Orhei la Dârlos—Târn.-mare.
26. Eufimie Petcu din Minceni—Orhei la Râusadului—Sibiu.
27. Ioan Lesnic din Răuțel—Bălți la Daneș—Târnava-Mare.
28. Ioan Brașoveanu din Minjir—Cahul la Mermezeu-Văleni—Huned.
29. Berezescu V. dela Măn.-Tabăra—Orh. la Petrita-R. Ferd.—Huned.
30. Rusu Boris din Nicolăeni—Tighina la Rod II—Sibiu.
31. Volovei Andrei dela Sf. Dumitru—Chișinău la Hărman—Brașov.
32. Buruiană Gheorghe din Bahmutea—Tighina la Glămboc—Sibiu.
33. Vijeșchi Petru din Tântăreni—Tighina la Turnișor—Sibiu.
34. Stoica Ioan dela Îcoale, Domnului—Chișinău la Mediaș—Târn.-Mare.
35. Statnic Arcadiu din Calfa—Tighina la Mărtinești—Hunedoara.
36. Solomon Petru din Acumundjut—Chilia la Blaj—Târnava-Mică.
37. Caragea Gheorghe din Pavloca—Chilia la Zărnești—Brașov.
38. Focșă Mihail din Bógrad-catedrală la Nemșa—Târnava-Mare.
39. Berezescu Pavel din Ismail bis. catedrală la Petroșani—Huned.
40. Florovici Alexandru din Măndecăuți—Hotin la Alma—Târn.-Mică.
41. Vidrașcu Ioan din Căinari-vchi—Sorooca la Hațeg—Hunedoara.
42. Diacon Malinovschi Dumitru d'n Fălești—Bălți la Făgăraș—Făgăraș.

dustria de casă, potrivit împrejurărilor finutului și a trebuințelor vieții locale.

CAP. III.

Membrii Societății

ART. 4. Membrii Societății sunt, onorari, activi și ajutători. Ei trebuie să fie cetățeni ai țării și creștini ortodocși

ART. 5. Membrii onorari sunt proclamați de adunarea generală festivă la propunerea Sfatului, în semn de recunoștință, dintre acele persoane din localitate sau de ori unde din țară, și cari și-au câștigat merite deosebite ca fii ai bisericii și buni români, precum și prin daruri mai însemnate făcute Societății. Ei au dreptul să ia parte la adunările generale cu poveștile și îndemnurile lor folositoare.

ART. 6. Membrii activi sunt toți tinerii și fetele, dela etatea de 14—24 ani, respective până la căsătorie, care își îndeplinesc datoriile către Societate și duc o viață morală.

ART. 7. Membrii ajutători sunt cei ce intră în Societate în anul întâi, după absolvirea cursului complementar al școlii primare și cei din cursul inferior al școlilor secundare.

În acest timp de probă vor fi admiși la toate lucrările Societății, fără să aibă drept la vot și la funcții.

După anul de probă, cu prilejul adunării generale festive, se promovează între membrii regulați ai Societății, cu care ocazie fac înaintea preotului și a Societății următorul legământ solemn:

„Eu N. N. mărturisesc că cunosc Statutul Societății „Sf. Gheorghe” a tinerimii ortodoxe române, îl aprob, îmi însușesc scopul său și fac legământ sărbătoresc că voiu ținea rândurile Societății și le voiu împlini cu tragere de inimă, îndemnând și pe alții să le urmeze la fel.

Acestea mărturisesc și așa voi face. Amin!”

Tinerii ortodocși neromâni sau români neortodocși, dacă cer, pot fi primiți ca prieteni ai Societății.

ART. 8. Toți membrii activi și ajutători plătesc o taxă anuală, stabilită de adunarea generală.

ART. 9. Din taxele anuale și din veniturile Societății, dela colindători, crai, petreceri, clăci, din colecte, donațiuni și ajutoare dela alte așezăminte se va susține o casă pentru întruniri, după puțință în legătură cu „Casa culturală”. Într-o sală împodobită cu steagul Societății, cu icoane sfinte, cu chipurile MM. LL. și ai bărbăților mari ai neamului și cu alte chipuri frumoase și instructive, se va aranja o bibliotecă cu cărți bune și se vor celi gazetele abonate. Vremea când sala stă deschisă se va hotărî de Sfat, care va îngriji de curățenie, de luminat și încălzit.

În curtea Casei culturale se va clădi un pavilion de joc, ori aiurea, în loc potrivit, în nici un caz însă în apropierea cârciumii.

ART. 10. Societatea poate înființa orice fonduri cu scop de a-și realiza înțele sale religioase, patriotice și sociale.

ART. 11. Membrii Societății, când ajung vârsta de 24 ani, respectiv când se căsătoresc, sunt obligați a intra la Casa culturală, respectiv la „Reuniunea femeilor ortodoxe”, dar vor continua să dea tot sprijinul moral și material Societății, din care au făcut parte.

CAP. IV.

Elevii și elevele școlilor secundare

ART. 12. Toți elevii și elevele școlilor secundare, normale, comerciale și profesionale, intră în Societatea ortodoxă română a tinerimii adulte „Sf. Gheorghe”, care se va organiza și va funcționa în conformitate cu normele următoare:

1. Comitetul Societății

a) Președinte de onoare: Profesorul de religie ortodoxă.

b) Președinte activ: Elev din cl. VIII ales de elevi.

c) Vicepreședinte: Elev din cl. VII ales de elevi.

d) Secretar general: Elev din cl. VIII ales de elevi.

e) Secretar: Elev din cl. VII ales de elevi.

f) Casier: Elev din clasa VII ales de elevi.

g) Bibliotecar: Elev din cl. VII ales de elevi.

h) Ajutor de bibliotecar: Elev din cl. VII ales de elevi.

i) Cenzori: (pentru recenzia lucrărilor critici oficiali).

Doi elevi din clasa VII.

Unul din clasa VII.

Unul din clasa VI.

1. Reprezentanții elevilor, câte unul din fiecare clasă. Va fi șeful clasei la Religie.

2. Atribuțiile comitetului

a) Președintele de onoare conduce în mod obligatoriu. Va asista regulat la ședințe. Va aduce și va supraveghea inițiativele elevilor, va stimula și va îngriji publicarea celor mai bune lucrări

b) Președintele activ are puteri depline în conducerea Societății, fiind sub direct control al președintelui de onoare. Va presida fiecare ședință.

c) Vice-președintele înlocuiește pe președintele activ și va ajuta comitetul dela caz la caz.

d) Secretarul îngrijește de procesele verbale ale Societății, să fie la curent, va întruni convocarea fiecărei ședințe, apoi va întreține corespondența și publicarea ședinței la ziar.

e) Casierul va îngriji de încasarea cotizației fixată de comitet. Va ține în grijă chitanțierul.

f) Bibliotecarul îngrijește de bibliotecă, procurând cărțile aprobate de comitet și ziarele Societății. Va avea un registru inventar al tuturor cărților și va fixa o zi din săptămână pentru împărțirea lor.

g) Cenzorii vor recenza lucrările prezentate de elevi înainte de a fi citite, patru cinci zile înainte de ședință, vor supraveghea

43. Părintele Giurgea Ioan din Mișcăuți—Orhei la Tichindeal—Sibiu.
 44. Buruiană Grigorie din Recea—Lăpușna la Petecu—Târn.-Mare.
 45. Popovici Vasile din Râșcani—Bălți la Călaic—Alba.
 46. Drăgăscu Mihail din Pelina—Bălți la Daia-română—Alba.

B) Din Bucovina

1. Părintele Totoescu Mihail din Clocucica—Cernăuți la Sibiu-sub.-Iosefin.
2. Bujoreanu Viorel din Clocucica—Cernăuți la Sibiu-sub.-inferior.
3. Grigorovici Isidor din Ciahor—Cernăuți la Ocna-Sibiului de jos.
4. Popescu Ilie din Știscăuți—Cernăuți la Șoala—Târnava-Mare.
5. Usec Vasile din Cernaucă—Cernăuți la Bozeș—Hunedoara.
6. Spănu Ioan din Șcheia—Rădăuți la Arpașul-de-jos—Făgăraș.
7. Filipescu Dumitru din Văscăuți—Storjineț la Măceș—Hunedoara.
8. Cârsteanu Valerian din Bănila—Storjineț la Govăjdia—Huned.
9. Isar Alexandru din Văscăuți—Storjineț la Orăștie I—Huned.
10. Diacon Macavei Aurel din Cernăuți—St. Nicolae la Sibiu-suburbial-Iosefin.
11. Părintele Grosu Silvestru din Voroneț—Câmpulung la Făgăraș I.
12. Strejac Gheorghe din Sadagura—Cernăuți la Vlădeni—Brașov.
13. Georgean Aurel din Dornești—Rădăuți la Ocna-Sibiului de sus.
14. Bujor Const. din Pohorlăuți—Cernăuți la Ucea-de-sus—Făgăraș.
15. Sălcescu Ștefan din Horecea—Cernăuți la Vlădeni—Brașov.
16. Sahleanu Nicanor din Berhomet—Storjineț la Mada—Hunedoara.
17. Matei Dumitru din Vatra Domei—Câmpulung la Sebeș I—Alba.
18. Nimișan Const. din Ghșorghițeni—Câmpulung la Răchita—Alba.
19. Pașcan Traian din Davideni—Storjineț la Archita—Târn.-Mare.
20. Ioan Ghiuță din Boian—Cernăuți la Lancrăm II—Alba.
21. Danil Hogeș din Bălăceana—Suceava la Ighisul nou—Târn.-Mare.
22. Pentru Deleanu din Straja—Rădăuți la Josan—Hunedoara.
23. Const. Mercheș din Capul-Codrului—Câmpulung la Sibiu—Lazaret.
24. Arcadie Repta din Costișa—Rădăuți la Sibiul—Sibiu.
25. Ilie Vasileș din Bălcăuți—Rădăuți la Sibiul—Sibiu.
26. Eugen Iancovschi dela Cuv. Paraschiva—Cernăuți la Avrig I—Sibiu.
27. Nicanor Peșenghea din Gura-Humor—Câmpulung la Cioara—Alba.
28. Berariu Victor din St. Nicolae—Cernăuți la Sibiu Cetate—Sibiu.
29. Cernăanu Sofroniu, din Iaslovăț—Suceava la Toderița—Făgăraș.
30. Sârghie Valentin din Voitineli—Rădăuți la Răușor—Făgăraș.
31. Bolohan Lazăr din Mămăiești Vechi—Cernăuți la Șaroș—Tr.-Mare.
32. Invăncescu Ipolit din Băieșești—Suceava la Cinade—Târ.-Mică.
33. Ieșan Ioan din Cotul Ostriței—Cernăuți la Berivoli Mari—Făgăraș.
34. Turtureanu Aurel din Horoșăuți—Cernăuți la Cacova—Sibiu.
35. Mercheș Arcadie din F.-Mold.-de-jos—C.-Lung la Sibiu-Trei Stejari.
36. Ștefanoviciu Ștefan din Banila pe Siret—Storjineț la Avrig filia Brad.
37. Antonovici Ilarie din Călinești-Ienache—Suceava la Gârbova.
38. Emilian Breabănu din Tureni—Cernăuți la Luca—Hunedoara.
39. Vasile Stoleru din Carapciu—Storjineț la Avrig II.—Mârșă—Sibiu.
40. Gh. Lănescu dela Bis. cated.—Cernăuți la Sibiu-Cetate pt. Clinici.
41. Constantia Cucu din Doroteia—C.-Lung la Cuștelnic—Târn.-Mică.
42. Vasile Cojoc din Neagra-Șarului—C.-Lung la Cugir—Hunedoara.
43. Ioan Nisioiu din Corovia—Cernăuți la Pianul-de-sus I—Alba.
44. Mihai Ioachimciuc din Reusenii—Suceava la Pianul-de-sus II—Alba.
45. Darie Ciobanu din Voloca—Storjineț la Voila—Făgăraș.

Bibliografie

Johann Gottlieb Fichte. *Trei scrieri despre cărturar*, Din limba germană, de Constantin Lăzărescu, București, Casa Școalelor 1944.

Casa Școalelor a fost foarte activă în ultimii câțiva ani. A tipărit mult, chiar și lucrări fără vreo însemnătate deosebită. Dar a tipărit și lucrări extrem de folositoare și corespunzătoare menirii sale didactice și culturale, cum este de pildă recenta tipăritură *Trei scrieri despre cărturar*, de marele filosof german Johann Gottlieb Fichte, traducere de profesorul Constantin

Lăzărescu, același excelent filolog care ni-a dat în românește și celebrele *Cuvântări către națiunea germană* ale lui Fichte, tot în editura Casei Școalelor.

Cartea de care ne ocupăm interesează de sigur pe filosofi, pedagogi și mai ales pe studenți, cărora le este adresată în special. Dar ea poate interesa și pe alți cititori dornici să cugete câteva ceasuri și chiar zile întregi, împreună cu filosoful german, despre menirea cărturarilor, acești vizionari care au isbutit să ia contact cu transcendentul și acțiunea, cum spune Fichte, sub înfățișarea directă a „Ideii divine”.

Ceea ce m'a determinat să fac cunoscută cititorilor *Telegrafului Român* tipărirea în românește a acestei cărți, a fost însă mai ales gândul că este vorba de lucrarea unui mare filosof credincios și a unui dinte cele mai puternice caractere din câte au existat vreodată. Aceasta mi s'a părut într'adevăr foarte important. Trăsătura de căpetenie a personalității sale (a lui Fichte), spune traducătorul român, este „religiositatea” (p. 8). Trăsătură sufletească ce se explică probabil și prin atmosfera din casa părintească, o atmosferă „pătrunsă de o adâncă religiozitate”, cum spune tot traducătorul român (p. 15). Dar trebuie să menționăm și faptul că Fichte a făcut studii de teologie, însăși lucrarea sa de debut, cu care a devenit dintr'odată cunoscut, tratează un subiect de teologie și anume despre revelație, iar în lista publicațiilor sale citim titluri ca: *Über den Grund unseres Glaubens an eine göttl. Weltregierung*, *Ideen über Gott und Unsterblichkeit*, *Predigt über Luc. 22, 14, 15, Zwei Predigten*, etc. Mai menționăm faptul că Fichte a continuat o frumoasă tradiție înagurată de profesorul de teologie dogmatică Döderlein, care ținușe până la moartea sa, în 1792, prelegeri omiletice de duminică pentru studenți. Fichte a

ținut și el astfel de prelegeri, obținând „un foarte frumos succes” (p. 23). Chiar și în lucrarea de care ne ocupăm, Fichte își mărturisește deschis credința sa în Dumnezeu, în nemurirea sufletului și în providența divină. Dacă totuși a venit în conflict cu autoritățile eclesiastice ale vremii sale și a fost acuzat de ateism, lucrurile se explică prin numeroasele intrigi ce s'au ținut în jurul acestui om incomod, care privea lucrurile omenești dela o prea mare înălțime pentru a putea fi pe placul contemporanilor săi.

Desigur, din punct de vedere teologic, spiritualismul filosofiei lui Fichte este prea bun prieten cu pantelismul și nu se împacă deloc cu dualismul ontologic al cugetării creștine. Dar nu este mai puțin adevărat că sunt rare sistemele de filosofie pătrunse de atâta religiozitate de atâta curățenie morală și de atât înalt idealism, cum este sistemul de filosofie al lui Fichte. Și apoi, „Fichte este unul din prea puținii cugetători, la care învățătura și fapta sunt în acord deplin” (tp. 9). Educator prin excelență al națiunii germane, Fichte poate fi exemplu pentru lumea întreagă și pentru deapaurul de felul cum trebuie să-și trăiască viața și să-și o sacrifice pentru țara sa orice îndrumător al cugetului unei națiuni. Cu toate adversitățile pe care le-a întâlnit și le-a creat în jurul său, Fichte a continuat toată viața să fie de o aprigă severitate cu sine însuși și cu cei din jurul său, mobilizând elitele spirituale, electrizând pe auditorii săi și împingându-i spre cultul patriei și al valorilor vegnice. Un astfel de om, care n'a știut să facă nimănui concesii de nici un fel și nici sie-și, a putut să dea sfaturi neamului său. Când ținea *Cuvântările către națiunea germană* — catehismul naționalismului german — Berlinul era ocupat de Francezi și cuvintele lui erau adesea acoperite de sunetul trompetelor din fruntea unităților franceze ce se întorceau dela exerciții. Iar când, în 1812, un prieten îl stătu să fugă în Rusia, căci altfel va avea de suferit din cauza atitudinii sale naționaliste, Fichte răspunsese că viața sa aparține patriei și științei și e gata s'o dea atât pentru una cât și pentru cealaltă. Ceea ce, sub o anumită formă, se și întâmplă, căci Fichte muri în primele zile ale anului 1814, de tifos, contaminat de soția sa, care la rândul ei contractase tifosul îngrijind răniții în spitale, în războiul din 1813, prin care Prusia și-a recăpătat libertatea.

Pentru motivele de mai sus și pentru că este vorba de o carte izvorâtă dintr'un înalt idealism moral, am crezut că este bine să menționez în *Telegraful Român* apariția în limba română a celor *Trei scrieri despre cărturar* ale lui Fichte. Căci ce poate fi mai înălțător decât ideea că prin adevăratul cărturar Dumnezeu transfigurează lumea, o ridică până la îndumnezeire. Menirea cărturarului este, după Fichte, aceea de a fi organul prin care Dumnezeu se revelează lumii. Cărturarul are Viziuni din suprasensibil și le comunică lumii sau caută să ridice pe semenii săi la înălțimea Viziunilor sale din lumea transcendentă. Cărturarul sunt slujitorii Ideii divine. Ei trebuie să pregătească tineretului pentru a-l face apt să primească Ideea divină și Ca Ideea divină să rodească în sufletul lor. Nu este vrednic de numele de cărturar, cel care n'a ajuns să se mistue ca un rug întru realizarea Ideii divine în lume.

Nu expun mai pe larg cuprinsul acestei cărți, care trebuie neapărat citită. Fichte însuși avea idee foarte rea despre cei care își pierd vremea recenzând cărți, adică spunând ceea ce au spus alții (p. 197 — 206). Dar cred că nici el n'ar desaproba serviciul, care se face scrierilor și ideilor sale, când acestea sunt anunțate cititorilor și când cineva nu dorește mai mult decât să împărtășească și altora bucuria de a fi pus mâna pe o carte bună. Nu poți să nu comunici și altora mulțumirea sufletească pe care ai încercat-o când ai găsit într-o carte ca aceasta, puse ordine și străbătute de o înaltă idee unificatoare, preceptele morale pe care orice teolog creștin are datorită să le

propovedulească din răspuseri: Credința în Dumnezeu, respectul și iubirea aproapelui, groaza de tot ce e vulgar și nenobil, munca fără preget, probitatea în munca intelectuală și în toate manifestările vieții, consacrarea fără rezerve unei misiuni, unei chemări înalte, aceea de a fi colaboratorul lui Dumnezeu, realizatorul lui Dumnezeu, realizatorul Ideii divine în lume, etc. Găsești cu alte cuvinte în cartea aceasta tot ce poate gândi mai frumos și mai nobil despre chemarea cărturarului un om dintr'o bucată, unul dintre cei mai de seamă cărturari ai lumii, care însă n'a înțeles să se închidă în turnul de fildeș al științei al cugetării senine, ci s'a amestecat în lupta vieții, pentru a-și smulge pe semenii săi dela inerție însuflețindu-le un înalt patriotism și o aprigă dorință de spiritualizare.

Stăruie deci, ca cele *Trei scrieri despre cărturar* ale lui Fichte — care nu sunt decât trei serii de prelegeri universitare cu acest subiect — să cunoască, în frumoasa traducere românească a profesorului C. Lăzărescu, o cât mai mare răspândire, mai ales în rândurile educatorilor și tineretului țării noastre.

Diacon Dr. Em. Vasilescu

INFORMAȚIUNI

Miscare religioasă în capitala țării. Cu binecuvântarea I. P. S. Sale Patriarhului Nicodim, și cu sprijinul dat de clerul din capitală, s'a pornit o mișcare generală pentru organizarea pe cartiere și parohii a rugăciunilor zilnice, înălțate spre ocrotirea și victoria neamului românesc. Timp de trei săptămâni s'au ținut, în diferitele biserici, privegheri, urmate de citirea acatistelor și rugăciunile biruinței, în fiecare zi la ora 17, participând o mare mulțime de credincioși. Mișcarea aceasta religioasă a fost inițiată de „Așezământul Sf. Fecioare Maria”, sub conducerea președintelui său, a dlui Gh. Lungulescu.

Adunarea Eparhială a eparhiei Oradei este convocată în sesiune ordinară pe ziua de Duminică 18 Iunie 1944, la Internatul ortodox român de băieți din Beiuș, după sf. Liturghie și chemarea Duhului Sfânt, slujite în catedrala acestui oraș.

Numire. P. S. Sa Episcopul Policarp Morușca este numit director al Internatului teologic dela sf. biserică Radu Vodă din București.

Noi consilieri referenți eparhiali. Adunările Eparhiale din Arad, din Caransebeș și Timișoara, au ales, în sesiunea din anul curent, următorii consilieri eparhiali: PP. CC. LL. A. Părvu și E. Căpitan la Arad, Dr. M. Bănescu și Dr. I. Crețu la Caransebeș, N. Corneanu, Dr. Vlăduceanu, Dr. Coșeriu, C. Tismăniariu la Timișoara.

Biblioteci pentru femei. În mai multe comune din Moravia și Boemia s'au înființat biblioteci pentru femei. Astăzi când timpul trebuie în deosebi să fie bine întrebuțat, asemenea biblioteci înlesnesc cititoarelor o alegere mai repede a cărților. În aceste biblioteci se află cele mai potrivite cărți privind creșterea copiilor, scrieri din viața practică și alte cărți ce interesează mai ales pe femei.

ȘTIRI LOCALE

Duminică în 11 Iunie 1944, servesc: prot. Mihail Neagu, cons. Gh. Secaș și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Ioan Circov și Anatolie Scurtu. *Predică: prot. Mih. Neagu.* La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Ioan Chioartu, dela parohia Sibiu-Inferior.

Suflul bombelor nu deschide ferestrele, cile sparge. Când sună alarma, deschideți-le imediat, ca să nu fiți răniți de țandări și să nu duceți dorul geamurilor! E bine să scoateți al doilea rând de ferestre și să le puneți la loc sigur.